

OPINIONS

EMBOLICS D'ESPIES XINESOS*Xavier Vinader*

12

ESTAPÉ RESPON*Toni Cañis***L'OPINIÓ DE PERE GIMFERRER***Lluís Bonada*

13

**SOBRE PUPUTS
RENAIXENTISTES***Martí Domínguez*

14

**TOLEDO, EL 'CHOLO' QUE
VOLIA SER PRESIDENT***Antoni Castel*

15

**PINOCHET I ELS LIBERALS
DE L'EST***Llibert Ferri***ESTÚPID 'VIA CRUCIS' (i 3)***Joan Marí*

16

**ÉS AIXÍ COM AVANCEM
CAP A LA IGUALTAT?***Glòria Marcos***EL SETEMBRE DE L'EURO***Miquel Ramon*

17

LA BATALLA DE GÈNOVA*Joan F. Mira*

82

Una de les negociacions més decisives d'aquest any polític, la del nou finançament autonòmic, s'acaba de tancar. El passat divendres, 27 de juliol, en la reunió del Consell de Política Fiscal i Financera, no s'esperaven gaires novetats després d'una setmana d'un ball de xifres considerable i de reunions *in extremis*, per assegurar un acord unànime entre el ministre d'Hisenda, Cristóbal Montoro i els consellers d'Economia i Hisenda autonòmics (tots afectats pel nou model de finançament, excepte els del País Basc i Navarra, que tenen règim especial).

Era el punt final del segon sistema de finançament negociat per un govern del PP, en una situació política molt còmoda, de majoria absoluta, que ha condicionat el procés des del primer moment. Malgrat tot, el PP ha perseguit un acord ampli, que significava no només comptar amb CiU, com ja havia passat el 1996, sinó també amb el PSOE. Cal tenir en compte que els socialistes es trobaven amb tres comunitats ofegades econòmicament (Andalusia, Castella la Manxa i Extremadura) que havien rebutjat participar en l'anterior model i amb una necessitat urgent d'atraure recursos i, per tant, de pactar. Una situació afavorida pel tarannà del líder socialista, José Luis Rodríguez Zapatero, preocupat per donar una imatge de partit d'oposició responsable a partir de grans pactes d'estat, com ha passat en àmbits de la justícia i l'antiterrorisme.

La gran aposta, però, venia, una vegada més, des de Catalunya. Segons CiU l'acord havia d'aconseguir el millor finançament possible en una situació de predomini del Partit Popular. El Govern català ha empès i justificat la reforma del finançament autonòmic, ha carregat amb el desgast polític i ha refermat, una altra volta, la imatge del català que esprem les arqués de l'estat, quan en realitat els majors beneficiats han estat altres. El nou model de finançament, que entrarà en vigor l'any que ve, deixa Catalunya, el País Valencià i Balears a la cua en el repartiment de diners per habitant, enfront de Castella i Lleó, Extremadura i Aragó —en aquestes últimes, potser per assegurar-se més vots de cara al 2004— que encapçalen el rànquing per dalt.

El PP ha sabut esgrimir de nou la coartada que l'acord de finançament que demana Catalunya ha de ser per a tothom. Tornem, doncs, al "café per a tothom". I aquesta estratègia no ha donat bons resultats fins ara. A Macià Alavedra no li va anar bé quan va confiar que la participació en l'IRPF anara creixent i ajudara a eixugar el dèficit fiscal de Catalunya. Això no ha estat així en comunitats on les rendes ja eren prou elevades i han crescut poc. Ara l'aposta està en el consum i en la cistella d'impostos que el graven: amb una cessió del 35% de l'IVA, el 40% dels impostos indirectes sobre tabac, alcohol, hidrocarburs, i el 100% sobre l'impost de matriculació de vehicles i electricitat. Tant els consellers d'economia de Catalunya com del País Valencià, ja han reconegut públicament que hauran de fiar els ingressos d'aquest nou model de finançament a la pròpia dinàmica econòmica de les autonomies per poder recaptar més o menys diners. I si l'evolució del consum, molt sensible als canvis de cicle econòmic, no és l'esperada? El conseller d'Hisenda de les Balears, Joan Mesquida, ja ha advertit que aquest és un perill a tenir en compte.

S'ha obert la cistella d'impostos i s'han posat més diners sobre la taula, però ni són suficients ni s'ha avançat en la corresponsabilitat fiscal, ja que la fórmula de fons continua essent la mateixa: recapta Madrid i després cedeix una part. I què ha estat del model Zaplana? El líder popular s'ha dedicat durant força temps a postular unes propostes prou ambigües perquè, fóra el que fora l'acord que adoptara el Govern de Madrid en matèria de finançament autonòmic, aquest es poguera presentar com una solució inspirada en el Model Zaplana. Així ha estat. Massa previsible per ser veritat.

"El Govern català ha carregat amb el desgast polític quan els majors beneficiats per l'acord són uns altres"

A LA CUA DEL FINANÇAMENT